

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

הרגע המכונן

הרב גרשון שוסטרמן

בצעירותי, הייתי ילד די שובב. הייתי חסר סבלנות והיה לי בקושי בקבלת מרות, כך שלעתים קרובות העמדתי למבחן את סבלנותם של מחנכי בישיבת חב"ד שבה למדתי. על פי מיטב הבנתם, הם טיפלו בי בעזרת 'פסיכולוגיה יישומית', אותה הם יישמו לעתים על אישיותי, ולעתים על חלקים אחרים בגופי... במילים אחרות, הם נקטו בצעדים שלדעתם היו נחוצים כדי למנוע ממני להסתבך בצרות.

למרות זאת, בהחלט הצלחתי להסתבך בבעיות, כמו למשל בגיל אחת עשרה, כשהחלטתי לצלם תמונה של הרבי.

בימים ההם - אני מדבר כעת על שנת תשי"ח (1958) לערך - היו מעט מאוד תמונות אותנטיות של הרבי, מאחר שהרבי הסתייג מכך שיצלמו אותו; התמונות היחידות שהיו אז, היו התמונות שצולמו על ידי סטודיו טריינר בחתונות שבהן שימש הרבי עורך חופה וקידושין. אבל אני הייתי נחוש בדעתי לצלם בעצמי תמונה של הרבי בעזרת מצלמת ה'קודאק אינסטמטיק' שהייתה ברשותי.

אחרי אחת החתונות, חיכיתי לרבי כשהוא עלה במדרגות לכיוון משרדו. כשהופיע, לחצתי על כפתור הצילום, שבמקביל הפעיל גם את המבזק, ונראה היה שההבזק הפתאומי הבהיל אותו. אני מיהרתי להיכנס אל אולם בית המדרש הסמוך, מרוצה מהצלחתי.

אך מסתבר שלרבי היה אכפת מדי מהעניין, מכדי להניח לו סתם כך. במקום להמשיך לחדרו, הוא פנה לכיוון השני, ונכנס בעקבותיי לאולם הלימוד. לפתע גיליתי שהרבי מביט הישר עלי, כשהראיה המפלילה - המצלמה שלי - תלויה לה סביב צווארי.

"מי המחנך שלך?" שאל אותי הרבי ביידיש. אחרי שמסרתי את שמו, הרבי המשיך ושאל, "האם המחנך שלך מרוצה ממך?" סברתי שכן, אך לא ידעתי איך לומר זאת מבלי להישמע שחצן, לכן רק משכתי בכתפיי ולא אמרתי דבר.

"האם בזה מתבטאת כל החסידות שלך - בצילום?" הקשה עלי הרבי.

גם לכך לא ידעתי כיצד להגיב, ולכן שוב שתקתי. בשלב

הזה כנראה הבחין המנהל שלי, הרב מענדל טננבאום, שאני נתון בבעיה, שכן הוא הופיע לפתע פתאום. "בָּחַן אותו", הורה הרבי לרב טננבאום, "אם הוא יצליח במבחן, טוב. אך אם לא, קח ממנו את המכשיר".

ברגע שהרבי יצא, ביקש ממני הרב טננבאום למסור לו את המצלמה שלי. התווכחתי איתו, וטענתי שהרבי אמר שהיא תילקח ממני רק אם אכשל במבחן. אך הרב טננבאום לא רצה בכלל לשמוע. "תן לי את המצלמה", הוא דרש בתוקף. למחרת, הוא זימן אותי אל משרדו, בחן אותי על הגמרא שלמדנו באותה עת, ואחרי שעברתי את המבחן, הוא השיב לי את המצלמה.

פיתחתי את התמונה של הרבי, ולמרות שהיא לא יצאה טוב במיוחד, הכנתי ממנה עותקים ומכרתי אותם (וכן תמונות נוספות שצילמתי) לחסידים בכל רחבי השכונה.

לא הייתה זו הפעם היחידה שבה התנהגתי עוררה את תשומת לבו של הרבי כלפיי. בהזדמנות אחרת, קיבלתי ציון נמוך באחד המבחנים בבית הספר, ואחרי שהתקבלו הציונים, זימן אותי הרב טננבאום אל משרדו. הוא הודיע לי שהרב

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

חדקוב, ראש צוות המזכירות של הרבי, ביקש לפגוש אותי באותו ערב בשעה תשע.

תשע בלילה הייתה שעה לא רגילה עבורי להיעדר מהבית, ונאלצתי לספר לאמי מדוע לא אגיע הביתה בשעה הרגילה. "מה עשית לא בסדר?" שאלה אמי מיד. אך כל מה שיכולתי לומר לה הוא, "אינני יודע".

כשהתייצבתי במשרדו באותו ערב, הרב חדקוב נהג בי באדיבות רבה. הוא הזמין אותי לשבת, ויכולתי לראות שהייתה לפניו רשימה של שמות, ושגם שמי הופיע ברשימה. "היה לך מבחן בישיבה לאחרונה?", הוא שאל.

אישרתי שאכן היה.

"דו"ח מהמבחן הוגש אל הרבי, בצירוף הציון שלך. והרבי הורה לי לשאול אותך, 'הייתכן?'"

זה היה המסר של הרבי, מילה בודדת שמשמעותה: "איך זה יכול להיות?", ו"האם זה ראוי?"

בלעתי חזק את הרוק.

אמנם מאוד לא נהניתי לחטוף על הראש על ההישג הגרוע שלי במבחן, אבל נגעה מאוד ללבי הדאגה של הרבי כלפיי, עד כדי כך שטרח לברר את הציון שקיבלתי, ולהודיע לי באמצעות הרב חדקוב שהוא בטוח שאני מסוגל ליותר מכך.

עד היום, אני מחשיב את הרגע הזה כרגע מכוון בחיי.

נדלג שנה אחת קדימה, לתקופה שממש לפני הבר מצווה שלי. לקראת מאורע זה התלוויתי אל הוריי ליחידות עם הרבי, שבמהלכה שאל אותי הרבי, בין היתר, על מה אני מתכוון לדבר בחגיגת הבר מצווה. אמרתי שכמקובל, אחזור בעל פה על מאמר חסידות וכן אשא פלפול הלכתי.

"באיזה נושא עוסק הפלפול?" התעניין הרבי.

עניתי שאת הנושא בחר עבורי המחנך שלי, הרב יצחק אושפאל. התכוונתי לעסוק בחקירה ההלכתית סביב השאלה האם התפילין שאדם מניח על ראשו והתפילין שקושר על זרועו הם שני חצאים של מצווה אחת, או שתי מצוות נפרדות.

"מה זה משנה?", שאל הרבי.

עניתי שאם זה נחשב למצווה אחת, אזי אדם (חס ושלום) חסרה לו זרוע, לא יוכל להניח תפילין כלל - גם לא תפילין של ראש בלבד - שכן, אדם אינו יכול לקיים חצי מצווה. אך אם אלו הן שתי מצוות נפרדות, הוא יכול להניח את התפילין של ראש.

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

חדש! ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המבגש שלי עם הרבי'.
להזמנת: JEM.CO.IL ובחניות הספרים המובחרות

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

"אך מה אם חסר לו ראש?" הקשה הרבי.

קצת הייתי בהלם ממה שנתפס אצלי כשאלה אבסורדית, ולא ידעתי אם הרבי שואל ברצינות, או שרק בוחן אותי לראות את התגובה. "זה לא יכול להיות", פלטתי.

הרבי חזר על שאלתו, ושוב עניתי, "זה לא יכול להיות".

הרבי שב ושאל את השאלה בפעם השלישית, אך אני התעקשתי: "זה לא יכול להיות".

ואז התפשט חיוך רחב על פניו של הרבי.

אחר כך שאל אותי הרבי, "האם יש לך כסף משלך?"

לא היה בכוונתי להתוודות על כך שאני הולך וצובר לי סכום הגון ממכירת תמונות שלו, לכן עניתי רק שיש לי סכום כסף מסוים משלי מאחר שעבדתי כמה פעמים בבית הדפוס השייך לאבי במהלך הקיץ האחרון.

הרבי לא המשיך לחקור אותי בנוגע למקורות הכנסה נוספים שלי, ורק הורה לי שאתרום חלק מכספי לצדקה לפני תפילות שחרית ומנחה ביום הבר מצווה שלי. כמוכן, הוא ידע על העניין שגיליתי בתחום הצילום, וכנראה היה מודע לכך שאני יזם לא קטן, המפעיל מערך שיווק של חברים שקיבלו ממני עמלה על כל תמונה של הרבי שהם מכרו. זו כנראה הסיבה מדוע הרבי שאל את השאלה הזו, שכן דבר לא נעלם מעיניו - הוא ראה הכל, הבין הכל, והיה אכפת לו מהכל.

הרב גרשון שוסטרמן שימש כשליח חב"ד בדרום קליפורניה במשך שמונה עשרה שנה (מתשל"א [1971] עד תשמ"ט [1989]). מאז הוא מנהל עסקים פרטיים בלוס אנג'לס, ובמקביל ממשיך לשמש משפיע רוחני לקהילת חב"ד ולכתוב בנושאי יהדות.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעיילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

תשכ"ז (1967) — "מבהיל!!!" - כך כותב הרבי במוצאי שבת, לפני אמירת הסליחות, במענה לאחד שכתב בנוגע ליהודי מבוגר שהחליט למול, וכעת מתכוון לדחות את ביצוע המילה. הרבי מזכיר את המסופר בתורה על אודות מה שאירע למשה רבנו כאשר עיכב את מילת בנו בדרכו לגאול את בני ישראל ממצרים, והוסיף כי אם סיבת הדחייה היא מחמת בעיות כספיות, ישלמו זאת מהמזכירות. **כ"ה באלול**

1 אגרות קודש, כרך כד, עמ' שצו

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org